

Θαύμα και ιατρική θεραπεία (Σεβ. Μητροπ. Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου Ιερόθεος)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 15 Νοεμβρίου, 2021

Ζούμε σέ εποχή συγχύσεως σέ πολλά θέματα, ήτοι μεταξύ πίστεως καί μαγείας, άφοϋ **μερικοί θεωροϋν τήν πίστη ως μαγεία, ή τήν μαγεία ως πίστη, μεταξύ πίστεως καί έπιστήμης, άφοϋ, άλλοτε υπερτονίζεται ή πίστη σέ βάρος τής έπιστήμης καί άλλοτε υπερτονίζεται ή έπιστήμη σέ βάρος τής πίστεως.**

Σέ μιά τέτοια εποχή άπαιτείται «διάκριση τών πνευμάτων», πού εΐναι τό μεγαλύτερο χάρισμα, τό νά ξεχωρίζη, δηλαδή, κανείς τί εΐναι **θεικό καί τί εΐναι δαιμονικό, τί προέρχεται από τόν Θεό καί τί από τόν διάβολο.** Αύτή ή διάκριση εΐναι ή ούσία τής έμπειρικής θεολογίας.

Γιά νά στηριχθή αύτή ή άποψη θά χρησιμοποιήσω ένα καταπληκτικό παράδειγμα θεραπείας από μιά άσθένεια, μέ τήν έπέμβαση τοϋ Θεοϋ διά τοϋ **άγίου Γρηγορίου τοϋ Παλαμᾶ**, πού εΐγινε σέ μιά κατάκοιτη καί άκίνητη-παράλυτη γυναίκα, καί τήν περιγράφει ο άγιος Φιλόθεος ο Κόκκινος, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως καί φίλος καί συμμαθητής τοϋ άγίου Γρηγορίου τοϋ Παλαμᾶ.

Τό περιστατικό αύτό εΐγινε στήν Καστοριά καί δείχνει κατά έμφανέστατο τρόπο ότι ύπάρχει σαφής διαφορά μεταξύ θεραπείας μιᾶς άσθένειας μέ ιατρική παρέμβαση καί θαύματος μέ παρέμβαση τοϋ Θεοϋ, καί κυρίως φαίνεται ότι τό θαϋμα γίνεται από τόν Θεό διά πρεσβειών τών άγίων, **όταν έξαντληθοϋν όλα τά άλλα θεραπευτικά μέσα τών ιατρών**, καί φυσικά δέν συνιστᾶ ανάιρεση ή ύποκατάσταση τής ιατρικής έπιστήμης.

Ὁ ἅγιος Φιλόθεος Κόκκινος στό βίο τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ πού συνέγραψε, γράφει γιά τό θέμα αὐτό.

«Μία γυναῖκα εὐγενῆς καί εὐπρεπῆς, ὀνομαζομένη Ζωή, παθαίνει δριμύ πόνο στά ἐντόσθια, πού τά ἐπίεζε καί τά ἐστριφογύριζε τόσο δυνατά, ὥστε καθημερινῶς νά χύνωνται ἀπό ἐκεῖ ὀχετοί αἱμάτων. Ἡ γυναῖκα ὑφίστατο γιά πέμπτο ἔτος τήν βαρεία αὐτή πάθησι, ἐνῶ φάρμακο δέν ὑπῆρχε καί κάθε τέχνη ἰατρῶν ἀπέβαινε ἀνίσχυρη, διότι, παρ' ὅλο πού καθημερινῶς ἐφήρμοζε πολλές ἐπινοήσεις, δέν ἐπετύγγανε τίποτε, ὥστε ν' ἀπελπισθῆ καί γιά τή ζωή τῆς ἀσθενοῦς. Δέν ἐπρόκειτο δέ οὔτε γιά τόσο διάστημα χρόνου ν' ἀνθέξη, ἀφοῦ τόσο πολύ ἔλειωνε ἡ σάρκα της, ἄν δέν εἶχε σῶμα τόσο δυνατό καί ρωμαλέο καί δέν διατηροῦσε ὑγιῆ τήν ὄρεξι γιά τροφή• ἔτσι κατώρθωσε ἡ φύσις νά ἀνταπεξέλθῃ στόν τόσο δυνατό πόλεμο τοῦ νοσήματος. Ἀλλά μέ τόν καιρό νικήθηκε, ἀπό τό μῆκος τοῦ χρόνου δαμασμένη, καί ἀπό τότε ἔμεινε κατάκοιτη καί σχεδόν ἀκίνητη, ἄλλα δύο ἔτη πέρα ἀπό τά προηγούμενα πέντε.

»Καθώς μέ τόν καιρό ὑψωνόταν λαμπρῶς ἡ φήμη τῶν θαυμάτων τοῦ μεγάλου Γρηγορίου, τῶν παραδόξως τελουμένων τόσο σ' ἐκεῖνο τό μέρος ὅσο καί στή μεγάλη Θεσσαλονίκη, ὅταν ἔμαθε γιά τά λεγόμενα ἡ ἀσθενῆς αὐτή, καταφεύγει μέ πίστι πρὸς τή θεία δύναμι πού ἐνεργοῦσε σ' ἐκεῖνον. Ἀφοῦ προκάλεσε τοὺς πρεσβυτέρους τῆς Ἐκκλησίας, κατὰ τά θεῖα λόγια, πρῶτα παρασκευάζει τήν τέλεσι τοῦ εὐχελαίου κοινῶς, ἔπειτα δέ ζητεῖ στό τέλος τοῦ εὐχελαίου τήν τέλεσι εὐχῆς καί δεήσεως ὑπέρ αὐτῆς πρὸς τόν θεῖο Γρηγόριο. Ὅταν ἐτελεῖτο αὐτή ἡ εὐχή ἀπό τοὺς πρεσβυτέρους κατὰ τοὺς κανονισμούς, ἐπειδή δέν μπορούσε νά στέκεται καί νά ψάλλῃ τά θεῖα μαζί μέ τοὺς ὑπέρ αὐτῆς εὐχομένους καί ψάλλοντας, διότι ἦταν κατάκοιτη καί ἀκίνητη, καί ἀπό τήν κλίνη παρακαλοῦσε θερμῶς τόν ἅγιο καί ἐπιζητοῦσε πιστῶς τήν ἀπό αὐτόν χάρι καί βοήθεια. Καί, ὡ τῶν παραδόξων ἔργων καί θαυμάτων σου, Χριστέ, αὐτή πού ἔλειωνε τίς σάρκες της τόσον χρόνο καί ἦταν παράλυτη καί σχεδόν ἀκίνητη, ὄχι ἔπειτα ἀπό μία ἡμέρα, ὄχι ἔπειτα ἀπό διάστημα μιᾶς ὥρας, ἀλλ' εὐθύς ἀμέσως, ἐνῶ ἐκεῖνοι προσεύχονταν κι' ἔψαλλαν ἀκόμη, σηκώνεται ἀμέσως ἀπό τήν κλίνη, ἐνῶ ὅλοι ἔβλεπαν, δυνατή, εὐρωστη στό σῶμα, χωρίς νά φέρῃ ἐπάνω της οὔτε ἴχνος σχεδόν ἀπό τό χρόνιο ἐκεῖνο πάθος καί ἀπό τήν νοσηρά κατάστασι, ὥστε τό θαῦμα νά καταπλήσῃ καί νά μὴ ἔχῃ τοῦτο τίποτε κατώτερο ἐκείνου πού διενεργήθηκε παλαιά ἀπό τόν ἴδιο τόν Χριστό ὑπερφυῶς στόν παράλυτο, εἴτε τῆς Καπερναοῦμ σκεφθῆ κανεὶς εἴτε τῆς προβατικῆς κολυμβήθρας, μόνο πού ἐκεῖ ἐνήργησε ὁ ἴδιος μόνος του, ἐδῶ δέ ἀνέστησε ἀπό τήν κλίνη καί τό χρόνιο πάθος ἀμέσως ἐπίσης τήν ἀσθενῆ διὰ τοῦ Γρηγορίου, τοῦ μαθητοῦ καί φίλου του».

Ἀπό τό περιστατικό αὐτό ἐξάγονται τά ἐξῆς συμπεράσματα.

Πρῶτον. Ἡ γυναῖκα πού ὀνομαζόταν Ζωή ὑπέμενε πέντε χρόνια τήν ἀσθένειά της, ἐξαντλήθηκαν ὅλα τά φάρμακα πού τῆς ἔδιναν οἱ ἰατροί, ἀλλά ἡ ἴδια δέν εἶχε ἀπελπιστῆ, δηλαδή διατηροῦσε τήν ἐλπίδα της.

Δεύτερον. Τό σώμα της έφθασε σέ πλήρη έξάντληση, ένώ έκανε τήν ιατρική θεραπεία, καί παρέλυσε. Δηλαδή, έκανε ύπομονή, έδειχνε καρτερία, δέν τήν βοηθοῦσαν τά τότε υπάρχοντα φάρμακα, «κάθε τέχνη ιατρική απέβαινε άνίσχυρη», καίτοι «καθημερινῶς έφήρμοζε πολλές έπινοήσεις», έννοεΐται ιατρικές τής έποχής εκείνης. Έτσι, χρησιμοποιώντας τήν βοήθεια τής ιατρικής έπιστήμης, έξαντλώντας όλες τίς δυνατότητές της, δέν απέλιζόταν.

Τρίτον. Σέ αυτήν τήν κατάσταση στήν όποία εύρισκόταν άκουσε γιά τά παράδοξα θαύματα πού έτελοῦντο από τόν άγιο Γρηγόριο τόν Παλαμᾶ μετά τήν κοίμησή του καί «κατέφυγε μέ πίστη πρós τήν θεία δύναμη πού ενεργοῦσε σέ εκείνον». Μέσα στόν άγιο Γρηγόριο κατοικοῦσε ή Χάρη τοῦ Θεοῦ. Αυτό δέν τό έκανε άπλῶς μέ μιá προσευχή, αλλά κάλεσε πρώτα τούς ιερεΐς νά τελέσουν τό ιερό Εύχέλαιο καί στό τέλος ζήτησε νά προσευχηθοῦν, έννοεΐται οί πρεσβύτεροι υπέρ αυτής στόν άγιο Γρηγόριο. Συμμετεΐχε καί αυτή στήν προσευχή αυτή, ζητώντας από τόν Άγιο τήν βοήθειά του. Έτσι, χρησιμοποιεΐ τό μυστήριο τοῦ Εύχελαίου μέ ειδική δέηση-προσευχή.

Τέταρτον. Τό θαῦμα έγινε άκαριαῖα, «οὐ μεθ' ήμέραν, οὐ μετά μικρᾶς τινος ώρας διάστημα», «άλλ' εύθύς», άφοῦ σηκώθηκε από τήν κλίνη, «άθρόα», τήν ώρα πού προσευχόταν.

Μάλιστα, ό άγιος Φιλόθεος παραλληλίζει αυτό τό θαῦμα μέ τά θαύματα πού έκανε ό Χριστός στήν Καπερναοῦμ καί στήν Κολυμβήθρα στήν προβατική πύλη, πού μέ έναν λόγο Του έκανε καλά τούς παραλυτικούς. Καί τό συγκεκριμένο αυτό θαῦμα έγινε από τόν Χριστό «άθρόον» «διά τοῦ Γρηγορίου τοῦ μαθητοῦ καί τοῦ φίλου Του και τήν άνέστησε από τήν κλίνη της.

Αυτό τό περιστατικό δείχνει τήν διάκριση μεταξύ ιατρικής θεραπείας διά φαρμάκων καί θαύματος διά τής έπεμβάσεως τοῦ Θεοῦ, καθώς επίσης τήν διάκριση μεταξύ θαύματος καί μιᾶς περιοδικῆς ανακάμψεως τής υγείας τοῦ σώματος. Ο άνθρωπος πού άσθενεΐ χρησιμοποιεΐ έξαντλητικά τά πορίσματα τής ιατρικής έπιστήμης, προσεύχεται μέ τά μέσα πού έχει ή Έκκλησία καί στήν συνέχεια μπορεί νά επέμβη ό Θεός μέ θαυματουργικό τρόπο, δηλαδή τά μυστήρια, διά μέσου τών φίλων Του, όταν Τόν επικαλεσθῆ κάποιος μέ θερμή πίστη.

Μέ τόν τρόπο αυτόν οὔτε παραθεωρεΐται ή ιατρική έπιστήμη ώσάν νά άκολουθοῦμε τόν μανιχαϊσμό, οὔτε περιπίπτουμε σέ μιá κατάσταση μονοφυσιτισμοῦ, πού όλα τά περιμένουμε μόνον από τόν Θεό, οὔτε άποδίδουμε σέ θαῦμα τήν μακροχρόνια σωματική εύεξία από ποικίλους τρόπους, οὔτε ύποπίπτουμε στήν ποικιλότητα μαγεία, άφοῦ καί ό διάβολος μπορεί νά κάνη κάποια «θαυμαστά» γεγονότα, πού μπορεί μερικοί νά τά άποδίδουν στόν Θεό.

Όντως, χρειάζεται θεολογική διάκριση τήν όποία έχουν όσοι διαθέτουν «νοῦν

Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ

Ψηλαφώντας την των πραγμάτων αλήθεια...

<https://alopsis.gr>

Χριστού», διαφορετικά πλέουμε μέσα στο πέλαγος τῆς σύγχυσης διαφόρων πνευμάτων.

(Πηγή: parembasis.gr)